

**„Bocsáss meg a másik embernek, ha vétett, imádkozz, s neked is megbocsátják vétkeid.”
(Sir 28,2)**

Nehéz a megbocsátásról beszélni egy olyan erőszakos társadalomban, amilyenben ma élünk. Vajon meg lehet-e bocsátani annak, aki tönkretett egy családot, aki szörnyű bűncselekményeket követett el, vagy egyszerűen személyes kérdésekbe avatkozott, visszaélt a bizalmunkkal és tönkretette előmenetelünket?

Az első ösztönös lépés a bosszúállás lenne, hogy rosszal fizessünk a rosszért. Ezzel a gyűlölet és az agresszivitás örvényét indítanánk el, amely durván elzüllesztené a társadalmat. Az is lehetne, hogy megszakítunk minden kapcsolatot, haragot és gyűlöletet táplálunk magunkban, és ez megkeseríti az életünket, megmérgezi a kapcsolatainkat.

Isten Igéje nagy erővel tör be a lelkünkbe ezekben a konfliktushelyzetekben, nem félmegoldást kínál, hanem a legnehezebb és legbátrabb lépést, hogy megbocsássunk.

Ez a felszólítás, az életige, most egy zsidó bölcstől, Ben Szirától származik. Leírja, hogy milyen ellentmondásba ütközik az az ember, aki Isten bocsánatát kéri, ő viszont maga részéről nem tud megbocsátani. „Kinek bocsátja meg bűneit [az Isten]? – olvassuk egy korai zsidó szövegben. – Annak, aki maga is meg tud bocsátani.” ^[1] Jézus is ezt tanította abban az imában, amellyel az Atyához fordulunk: „Atyánk... bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”

^[2]

Mi is vétkezünk, és szeretnénk, ha mindig bocsánatot nyernénk! Könyörgünk, és reméljük, hogy ismét lehetőséget kapunk az újrakezdésre, hogy továbbra is bizalommal lesznek irántunk. Ha ez így van a mi esetünkben, akkor másokkal nem lehet ugyanígy? Vajon nem úgy kell szeretnünk felebarátunkat, mint önmagunkat?

Továbbra is Chiara Lubich segítségével szeretnénk megérteni az Igét. Ő így ír: a megbocsátás „nem felejtés, ami gyakran azt jelenti, hogy nem akarunk szembenézni a valósággal. A megbocsátás nem gyengeség, nem azt jelenti, hogy nem vesszük figyelembe a sérelmet, ami

az erősebb részéről ért, mert félünk tőle. A megbocsátás nem azt jelenti, hogy csekélységnek tüntetjük fel, ami súlyos, vagy jónak azt, ami rossz. A megbocsátás nem közömbösség. A megbocsátás akarat kérdése, átgondolt és világos döntés, tehát szabad tett, ami azt jelenti, hogy elfogadjuk a testvért úgy, ahogy van, a rossz ellenére, amit ellenünk elkövetett, ahogy Isten is elfogad bennünket bűnösöket, a hibáink ellenére. A megbocsátás azt jelenti, hogy a sértésre nem sértéssel válaszolunk, hanem Pál szavai szerint: »Ne engedd, hogy legyőzzön a rossz, inkább te győzd le a rosszat jóval.« ^[3]

A megbocsátás abban áll, hogy aki megsértett, annak lehetőséget adunk, hogy új kapcsolat épüljön közöttünk, neki is, nekünk is lehetőség ez arra, hogy újrakezdjük az életet. A jövő reménye, ahol nem a rosszé az utolsó szó.

Az Élet Igéje segít majd, hogy ellenálljunk a kísértésnek, ne vágjunk vissza, ne akarjuk visszaadni az elszenvedett sértést. Segít, hogy új szemmel tekintsünk *ellenségünkre*, meglássuk benne a testvért, akkor is, ha rossz, ha szeretetre van szüksége ahhoz, hogy meg tudjon változni. Ez lesz részünkről a *szeretet bosszúja*

.

Azt mondd: »Ez nagyon nehéz« – folytatja Chiara a magyarázatot. – Érthető. De ez a szép a kereszténységben. Nem véletlen, hogy egy olyan Isten követői vagyunk, aki a kereszten haldokolva bocsánatot kért Atyjától azoknak, akik halálra adták. Bátorság, kezdjük el! Biztosítalak benneteket, hogy soha nem tapasztalt béke áraszt el és sok, eddig még ismeretlen öröm.« ^[4]

Fabio Ciardi

^[1]

vö. *Babiloni Talmud*, Megillah 28a.

[\[2\]](#) Mt 6,12

[\[3\]](#) Róm 12,21

[\[4\]](#) *Costruire sulla roccia*, Città Nuova, Roma 1983, p. 46-58.

forrás: fokolare.hu